

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду

На електронској седници Наставно-научног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду одржаној 26. 6. 2020. године изабрана је Комисија за преглед и оцену докторске дисертације коју је мастер Оља Василева предала под насловом „Есеји песника српског неосимболизма“. У Комисију су именовани: др Радивоје Микић, редовни професор Филолошког факултета у Београду (ментор); др Милан Алексић, ванредни професор Филолошког факултета (члан) и др Александар Јовановић, редовни професор Учитељског факултета у Београду (члан). Комисија има част да већу Филолошког факултета поднесе следећи

ИЗВЕШТАЈ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовao Комисију:

26. 6. 2020. Наставно-научно веће Филолошког факултета Универзитета у Београду

2. Састав Комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датум избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан Комисије запослен:

1. др Радивоје Микић, редовни професор, наука о књижевности, српска књижевност, 2005. Катедра за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, Филолошки факултет Универзитета у Београду, ментор;

2. др Милан Алексић, ванредни професор, наука о књижевности, српска књижевност, 2019, Катедра за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, Филолошки факултет Универзитета у Београду, члан Комисије;

3. др Александар Јовановић, редовни професор, књижевност, 2000, Катедра за српски језик, књижевност и методику српског језика и књижевности, Учитељски факултет Универзитета у Београду, члан Комисије.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

1. Име, име једног од родитеља и презиме:

Оља, Слободан, Василева

2. Датум рођења, општина и република:

21. 10. 1989. Београд, Република Србија

3. Датум одбране, место и наслов мастер рада:

2014. Филолошки факултет Универзитета у Београду, *Прича у причи од модерне до постмодернизма – Антун Густав Матош, „Балкон“, Иво Андрић, „Јелена, жена које нема“, Давид Албахари, „Цинк“*

4. Научна област из које је стечено звање мастера:

Област филолошких наука – Наука о књижевности

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

„Есеји песника српског неосимболизма“

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација „Есеји песника српског неосимболизма“ мастера Оље Василеве има 160 компјутерски сложених страна и организована је у пет поглавља (Увод, Иван В. Лалић и поетика саображавања, Бранко Миљковић или поетика самоогледања, Борислав Радовић и/ли поетика маскиране идентификације, Закључак или есејисти есејистима). На крају дисертације налазе се извори и литература.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Сваки књижевно-историјски увид у новију српску књижевност не би могао да мимоиђе једну важну чињеницу – да је све више песника који су, у исто време, и одлични тумачи књижевности, посебно посвећени важним естетичким питањима (Лаза Костић) или тражењу путева којима би могла да се креће модерна књижевност (Тодор Манојловић). А да неки међу њима спадају и у најбоље, то је ван сваке сумње. Песници не само што су били добри тумачи већ су неки међу њима, а најбољи примери за то су Растко Петровић и већ поменути Тодор Манојловић, који су, свако на свој начин, настојали да заснују темеље за модерну поезију. Раст улоге песника у процесу тумачења књижевности није нешто што карактерише поједине књижевности већ представља општу слику. А како је до тога дошло? Ван сваке сумње растом улоге тзв. експлицитне поетике и појавом таквих поетичких огледа као што је „Филозофија композиције“ Едгара Алана Поа, односно настојањем песника да се и сами укључе у процес разумевања и тумачења својих дела.

Приступајући својој теми, есејима српских неосимболиста, мастер Оља Василева указује на специфичност ситуације у српској књижевности друге половине прошлог века. Тада не само што

се јавља један од ретких књижевних покрета који је, додуше, врло кратко трајао и није имао јединствено поетичко/програмско утемељење, већ је у основној замисли подразумевао приврженост оном облику песничког израза који је, по својој природи, тежио ка херметичности, који је, управо због тога, подразумевао и спремност самог песника да наступи и као тумач. Уз све то, тај књижевни тренутак је донео још нешто – први пут је један песник од несумњивог угледа заузео и врло високо место међу тумачима књижевности. У питању је, као што то мастер Оља Василева и каже, Миодраг Павловић који је, са једнаком аналитичком страшћу тумачио и поезију свог савременика Васка Попе и наше књижевно наслеђе.

Стављајући у фокус свог интересовања есеје српских песника неосимболиста, мастер Оља Василева је најпре морала да дефинише оквире у којима ће се кретати. Наиме, имајући у виду чињеницу да је међу песницима српског неосимболизма било доста оних који су се бавили критиком и есејстиком, мастер Оља Василева истиче да је посебно значајан есејистички рад тројице великих песника српског неосимболизма: Ивана В. Лалића, Бранка Миљковића и Борислава Радовића, од којих су прва двојица, попут осталих књижевних критичара, својих савременика, писали и осврте на новообјављена дела, док је Борислав Радовић најближи чистој есејистици, мада је и он волео да пише и краће записе и дуже, на широком корпусу текстова засноване аналитичке огледе. Сваки избор подразумева сужавање аналитичке оптике и због тога је ван аналитичког корпуса на који се усредсредила мастер Оља Василева остао есејистички рад Милована Данојлића и неких других песника, а да су неки баш изразити песници/есејисти, као што је Јован Христић, поетички били изван корпуса симболизма. А анализом есејистичких опуса тројице песника неосимболиста мастер Оља Василева се укључује у једну велику расправу у српској науци о књижевности, расправу која је започела у првим годинама прошлог века, а којој је, много касније, нови замах дао Драгиша Живковић својим огледом „Симболизам Војислава Илића“. Наиме, Драгиша Живковић је у том огледу из 1960. године настојао да на нов начин одреди и природу и трајање симболизма у српској књижевности. Узимајући за пример симболистичке поезије неке од позних песама Војислава Илића, Живковић је имао на уму и чињеницу да је у песми „Клеон и његов ученик“ овај наш песник дао и дефиницију симбола, али и пример песме која, уз све друго, има и метапоетски карактер, пошто садржи расправу о поетичким питањима.

Полазећи од чињенице да је неосимболизам после аванагрде она „песничка целина“ чији је укупан израз „обележен есејистичким подухватима“, мастер Оља Василева истиче да су есеји српских песника неосимболиста по својој вредности и значају важан допринос „историји српског књижевног есеја“, али су, у исто време, ти есеји били и резултат настојања да се у нашој средини поведе расправа о оним питањима о којимасу расправљали и велики есејисти-песници, попут Пола Валерија, и велики проучаваоци симболизма, попут Сесиља Мориса Бауре. Оно на шта је мастер Оља Василева настојала посебно да укаже је чињеница да есеји песника српског неосимболизма доносе различита артикулацију бројних поетичких питања, једнако као што подразумевају и приступ различитим темама. Оно што их уједињује, по мишљењу мастера Оље Василеве, је веровање да „истинитости песничког исказа одговара истинитост и искреност читања једног есејисте“. Бацајући поглед на есејистичку делатност тројице песника српског неосимболизма, мастер Оља Василева је уочила да је Иван В. Лалић најближи традиционалној представи о критичару, иако је он сам у огледу „Критика и дело“ написао да је годинама према критици „гајио најдубље подозрење“ али да је двадесетак година касније, нашавши се у матици књижевног живота као песник, преводилац и уредник, почео да се бави критиком, док су Бранко Миљковић и Борислав Радовић до мишљења о књижевности дошли преко потребе да артикулишу онај круг поетичких питања који их је у песничком раду постојано пратио, а који се појављује као константа у расправама о природи и функцији књижевности, од антике до данас.

Приступајући тумачењу есејистичких опуса тројице истакнутих неосимболистичких

песника, мастер Оља Василева ће, полазећи од критичарских запажања Јована Христића и Александра Јовановића о природи Лалићевог песничког израза, указати на значај „срећног тренутка у коме се опажајна лепота и пуноћа света прожимају интелектуалним значењем и воде у сазнање“, једнако као што, по запажању Александра Јовановића, а на то запажање се позива мастер Оља Василева, за Лалића „живот и поезија, односно животно и читалачко искуство нису у Лалићевим стиховима две одвојене и супротстављене појаве него се прожимају, али и међусобно испитују“. Поставивши своју анализу Лалићевих есеја на овакву подлогу, а за саму анализу је од великог значаја било уверење да Лалић критику види „витални, активни и покретни део комуникације између дела и читаоца, мастер Оља Василева је могла на прави начин да тумачи Лалићеву и песничку и критичарску фасцинацију поезијом Војислава Илића или Васка Попе, али и потребу да Лалић свој критичарски одзив на песничка дела доведе макар у неку врсту везе са критичарском мисијом Зорана Мишића, посебно са Мишићевим поверењем у тзв. диференцијалну критику, критику која „би се бавила посебношћу сваког појединачног дела“. Идући баш тиме трагом, Лалић ће рећи да критичар „мора да постави дело у његове основне координате – у простору и времену, у свести читалаца“.

За разлику од Бранка Миљковића и Борислава Радовића који су се бавили само тумачењем песничких дела или покретањем широког круга питања која се тичу природе песничког израза, Иван В. Лалић је, са великим успехом, писао огледе и о прозним остварењима. Отуда је мастер Оља Василева једну засебну целину у осврту на есејистичко дело овог песника посветила његовим огледима о Драгославу Михаиловићу, Меши Селимовићу, Михаилу Лалићу, Миодрагу Булатовићу, али и његовим критичким освртима на дела Слободана Селенића и Антонија Исаковића. А пошто се ради о врло различитим ауторским поетикама, Иван В. Лалић је показао да јако добро уме да аналитички осветли књижевно дело. Са посебним занимањем Иван В. Лалић је писао о питањима везаним за антологичарски рад и није скривао своју младалачку фасцинацију „Антологијом новије српске лирике“ Богдана Поповића и поезијом оних песника који су у њој добили посебно место. Тумачећи есеје Ивана В. Лалића, мастер Оља Василева никад не губи из вида чињеницу да те есеје исписује велики песник и зато и настоји да покаже везу између Лалићеве есејистике и његове поезије, пошто је за обликовање слике о Лалићу као књижевној појави удео поезији знатно већи

Тумачећи критичарско-есејистички рад Бранка Миљковића, мастер Оља Василева користи једну аналитичку шифру, означавајући Миљковићеве есеје и критичке текстове као „самоогледање“, као настојање да се открију путеви за што дубљи продор у његов песнички свет. И то је у апсолутном складу са ставом који је сам Миљковић, описујући свој критичарски рад, изнео: „Свуда и на сваком месту тражим себе“. Оно што је, по мишљењу мастера Оље Василеве, посебно важно је чињеница да је Бранко Миљковић у својим есејима отворио расправу о природи модерног песничког израза, увек укључујући у ту расправу и класично симболистичко наслеђе и онај облик мишљења о поезији који срећемо у распону од Малармеа до Валерија и Бланшоа. Пишући и о несоимболистима и о другим својим савременицима, Бранко Миљковић настоји да избегне типичне критичарске лозинке свога времена, али насупрот томе не преза од позајмљивања свог песничког шињела песницима потпуно другачије оријентације. Издавајући из наслеђа Лазу Костића и Владислава Петковића Диса, настојећи, исто тако, да издвоји песнички глас Десимира Благојевића, у коме види свог поетичког сродника и за кога каже да не опева „живот споља већ његове импулсе изнутра“, Бранко Миљковић је, по тачном запажању Оље Василеве, испитивао основе „онтолошког одржања песме“. А колико је Миљковић своје теме и своја поетичка настојања уписивао у опусе других песника показују његови текстови о Танасију Младеновићу, коме је поред критичких текстова Миљковић посветио и једну песму.

Као критичар и есејиста Бранко Миљковић није писао о Васку Попи, мада на његову поезију и њену високу вредност указује у разним приликама, али је зато врло често у свој

аналитички видокруг призивао француске песнике Жила Сипервјела и Алена Боскеа, видећи у њима заступнике оних поетичких лозинки којима је и сам придавао велики значај. Посебну аналитичку пажњу мастер Оља Василева је поклонила Миљковићевим есејима у којима је он настојао да формулише своје најважније поетичке поставке („Поезија и онтологија“, „Херметичка песма“, „Поезија и облик“), пошто у овим есејима види Бранка Миљковића у једном широком хоризонту који подједнако обликују филозофи (Хајдегер) и велики песници-критичари (Т. С. Елиот), тачније они мислиоци и тумачи књижевности који образују темељ модерне свести о књижевности. Указујући и на то да је Бранко Миљковић и у својим есејистичким текстовима неосимболизам настојао да представи као „лично доживљени симболизам“, као лични поетички систем повезан са врло важним слојевима књижевног наслеђа, мастер Оља Василева је, кад год је било прилике указивала и на елементе који повезују Миљковићеве есеје и његову поезију, пружајући нам прилику да видимо у којој мери је Бранко Миљковић био песник који је своју поетику реализовао и у дискурзивном и у недискурзивном облику.

Осветљавајући есејистички опус Борислава Радовића, песника који је имао и врло драгоцено преводилачко искуство, песника који је волео да каже да му откриће новог поступка значи много више од више пута поновљене примене тог поступка, мастер Оља Василева је дошла у прилику да тумачи есеје једног песника који је на есеј прешао у доба пуне стваралачке зрелости и који се, као есејиста, кретао у кругу оних питања која су била актуелна још од античких времена. Мада формиран претежно на француској лектури, и кад су песници и кад су мислиоци у питању, Борислав Радовић, то анализе мастера Оље Василеве показују, спада у духове који, попут Ернста Роберта Курциуса, плове у океану онога што би се могло назвати светском филологијом. Отуда, нема сумње, проистиче и Радовићева способност да артикулише најтежа питања везана за песнички занат и да са једнаком страшћу расправља и о питањима онтологије књижевности и о некој ситници песничке вештине. Једнако усмерен на то да покаже све одлике модерног доба, а посебно димензију кризе у статусу духовних вредности, Радовић ће и са несумњивим цинизмом, посебно у огледу „Песник у кавезу“ указати на све импликације продора политичко-идеолошког поимања света у статус књижевности и положај оних који је стварају.

Иако превасходно окренут ономе што образује један шири хоризонт мишљења о књижевности, Борислав Радовић је, као што је то у дисертацији Оље Василеве показано, умео да и теме из српске књижевности укључје у свој аналитички видокруг, а међу српским песницима код њега је привилеговано место имао Васко Попа. И то никако није случајно, пошто је Васко Попа оличење сериозног приступа песничком занату, приступа који је имао и сам Борислав Радовић. Баш поводом Попе Радовић је изложио једну поетичку поставку која је од великог значаја за разумевање његове поезије: „песничко поимање, што ће рећи поимање посредством аналогја и отуд изведених метафора, почива у природи нашег замишљања и представљања ствари уопште, међу којима постоји приличан број таквих које заправо никако другачије не бисмо умели да изразимо и саопштимо“ (стр. 147). Баш поезија Васка Попе је могла бити Радовићу подстицај за оно што је рекао поводом Поповићеве антологије – да би „тадашњу српску поезију требало удруженим снагама песника и критичара ослобађати тираније риме“. Васко Попа је за Радовића пример песника који се ослободио „тираније риме“, а то, у исто време, значи да је Борислав Радовић, уз све друго, имао и књижевно-историјски слух и да је тачно осећао кад један елемент књижевног израза губи своју функцију. А баш то нам указује на пуни значај онога што је Радовић називао „замисао о градњи“, а на то је мастер Оља Василева скренула потребну пажњу.

VI ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Есејистички опуси песника српског неосимболизма су и до сада привлачили пажњу

проучавалаца српске књижевности, али је докторска дисертација мастера Оље Василеве први аналитички рад тог обима и таквих претензија који је посвећен овој теми. Добро упућена и у песничко и у есејистичко дело тројице песника, мастер Оља Василева је настојала да једну важну тему анализира на јасно оцртаној књижевноисторијској и књижевнотеоријској подлози. Полазећи и од досадашњих тумачења, она је дала низ нових осветљења читавог спектра питања без којих се српска књижевност друге половине прошлог века не може разумети на прави начин. Дајући иопшти поглед али залазећи и у ситне појединости, мастер Оља Василева је есеје песника српског неосимболизма укључила у оне елементе који су важно сведочанство о начину на који је српска књижевност ушла у европски хоризонт, стекла поуздање да се укључи у расправу са далекосежним циљевима.

VII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Имајући пред собом један тежак и одговоран задатак, мастер Оља Василева је показала да располаже и добрим књижевноисторијским и књижевнотеоријским знањима, једнако као што је укључујући у аналитички корпус и поезију тројице великих песника показала да може да повезује теоријске увиде са конкретним одликама књижевних текстова. И Иван В. Лалић и Бранко Миљковић и Борислав Радовић су песници културе, песници који никад нису скривали да располажу великим и поузданим знањима из низа хуманистичких дисциплина и да та знања користе иу процесу обликовања књижевних дела. А нарочито су та знања била важна у њиховим есејима, у њиховим покушајима да артикулишу читав низ важних поетичких питања. Таква знања су потребна и ономе ко приступа тумачењу њихових дела. Мастер Оља Василева је, пишући ову докторску дисертацију, пружила довољно доказа да може да тумачи веома захтевне и тешке текстове српских неосимболиста, посебно оне који и сами имају дискурзивну форму.

VIII БИБЛИОГРАФИЈА НАВЕДЕНА У ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

- 1.Аверинцев 1982: С. С. Аверинцев, Поетика рановизантијске књижевности, Београд: СКЗ.
- 2.Алексић 2014: М. Алексић, Богдан Поповић и српска књижевност, Београд: Друштво за српски језик и књижевност Србије.
- 3.Алексић 2018: М. Алексић, Књижевнокритичка мисао Љубомира Недића, Београд: Албатрос плус.
- 4.Андерхил 1992: Н. Underhill, The Problem of Consciousness in Modern Poetry, New York: CambridgeUniversity Press.
- 5.Бахтин 1991: М. Bahtin, Autor i junak u estetskoj aktivnosti, Novi Sad: Bratstvo-Jedinstvo.
- 6.Барт 1967: R. Bart, Književnost, mitologija, semiologija, Beograd: Nolit.
- 7.Барт 2019: Р. Барт, „Смрт аутора“, <https://www.scribd.com/document/208979748/Rolan-Bart-Smrt-Autora>, 23.11.2019.
- 8.Баура 1970: S. M. Baura, Nasleđe simbolizma; Stvaralački eksperiment, Beograd: Nolit.
- 9.Башлар 1969: G. Bašlar, Poetika prostora, Beograd: Kultura.
- 10.Башлар 1996: G. Bašlar, Psihoanaliza vatre, Čačak: Dom kulture,Umetničko društvo Gradac.
- 11.Башлар 2004: G. Bašlar, Zemlja i sanjarije volje: ogled o imaginaciji materije, Sremski Karlovci, Novi Sad: Izdavačka knjižarnica Zorana Stojanovića.
- 12.Бели 1984: А. Beli, Simbolizam, Beograd: Institut za književnost i umetnost.
- 13.Бланшо 1960: М. Бланшо, Есеји, Београд: Нолит.
- 14.Бошковић 2014: Д. Бошковић, „Узалуд: поетичко место Бранка Миљковића у једновековној модернизацији српског песништва“, у: Бранко Миљковић: моћ речи, Крагујевац: Народна библиотека „Вук Караџић“, 68-77.
- 15.Бодлер 1975: Š. Boder, „Odlomci; Saveti mladim književnicima; O poeziji“, u: Rađanje moderne književnosti – poezija, Beograd: Nolit, 27-36.

16. Бодлер 2005: Ш. Бодлер, Сабрани стихови, Београд: Завод за уџбенике и наставна средства.
17. Божовић 2003: Г. Божовић, „Откриће свакодневног“, у: Борислав Радовић, песник, Краљево: Народна библиотека „Стефан Првовенчани, 29-39.
18. Брајовић 2013: Т. Brajović, Narcisov paradoks, Beograd: Službeni glasnik.
19. Валери 1956: П. Валери, Есеји, Београд: Нолит.
20. Валери 1975: Р. Valeri, „Poezija i apstraktno mišljenje“, у: Rađanje moderne književnosti – poezija, Beograd: Nolit, 253-275.
21. Валери 2005: Р. Valeri, Predavanja o poetici, Beograd: Karganović.
22. Валери 2010: П. Валери, Медитеранска надаћнућа, Београд: Службени гласник.
23. Валери 2011: П. Валери, Господин Тест; Увођење у метод Леонарда да Винчија, Београд: „Филип Вишњић“.
24. Валери 1991: Р. Valery, San; Vreme, Sveske V, Sarajevo: Svjetlost.
25. Василева 2014: О. Василева, „Љубомир Симовић као тумач савремене српске поезије“, у: Наш траг, бр. 1-2, Велика Плана: „Траг“, 136-159.
26. Василева 2016: О. Василева, „Последњи позиви у невидимо: о симболизму циклуса Зимски храм, Страст за непорочним и Збир свих предела збирке Чисто доба Петра Пајића“, у: Поезија Петра Пајића [Десанкини мајски разговори, зборник радова], 65-90.
27. Василева 2016: О. Василева, „Између ’грознице знакова’ и њиховог читања (ка поетици (не)видљивог у Мелиси и Десет сонета нерођеној кћери Ивана В. Лалића)“, у: Зборник Матице српске за књижевност и језик, књ. 64, св. 3, 743-763.
28. Василева 2016: О. Василева, „Созерцанија Попине спомен-уметности. О циклусу Ходочашћа збирке Усправна земља Васка Попе“ [Темат: Српске цркве и манастири у књижевности], у: Летопис Матице српске, год 192, књ 497, св. 1-2, 66-84.
29. Василева 2017: О. Василева, „Есеји Борислава Радовића о поезији и песницима“, у: Међународни састанак слависта у Вукове дане, 46/2. Београд: Међународни славистички центар, 263-272.
30. Василева 2018: О. Василева, „Павловић, Христић, Симовић: старогрчки бренд у савременој српској поезији“, у: Брендрави у књижевности, језику и уметности (XIII међународни научни скуп Српски језик, књижевност, уметност), Филолошко-уметнички факултет: Крагујевац, 233-246.
31. Василева 2019: О. Василева, „Реквијем: сви гласови (пре) смрти“, у: Гробља: књижевно-културна материјализација смрти, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 501-514.
32. Вернан, Наке 1995: Ж.П. Вернан, П. Видал-Наке, Мит и трагедија у античкој Грчкој, Сремски Карловци, Нови Сад: Издавачка књижарница Зорана Стојановића.
33. Вилсон 1964: Е. Wilson, Akselov zamak ili o simbolizmu, Beograd: Kultura.
34. Винавер 1975: S. Vinaver, „Uvod u Čuvare sveta; Odlomci o poeziji“, у: Rađanje moderne književnosti – poezija, Beograd: Nolit, 304-312.
35. Вулф 1956: В. Вулф, Есеји, Београд: Нолит.
36. Гербран, Шевалије 2004: А. Gerbran, Ž. Ševalije, Rečnik simbola, Novi Sad: Stylos.
37. Давичо 1975: О. Davičo, „Poezija i otpori; Ritualni umiranja jezika“, у: Rađanje moderne književnosti – poezija, Beograd: Nolit, 433-437.
38. Данојлић 2007: М. Данојлић, Песници, Београд: Завод за уџбенике.
39. Делић 2003: Ј. Делић, „Дијалоска природа поезије и поетике Ивана В. Лалића“, у: Споменица Ивана В. Лалића, Београд: САНУ, 1-13.
40. Делић 2007: Ј. Делић, „Лалићев дијалог са савременом српском поезијом: ка експлицитној поетици Ивана В. Лалића“, у: Постсимболистичка поетика Ивана В. Лалића, Београд: Институт за књижевност и уметност, Учитељски факултет, 19-58.
41. Дилтај 2004: V. Diltaј, Doživljaj i pesništvo: Lesing, Gete, Novalis, Helderlin, Novi Sad: Orpheus.
42. Деретић 2007: Ј. Деретић, Историја српске књижевности, Београд: Нолит.
43. Дерида 1989: Ž. Derida, Glas i fenomen, Beograd: Istraživačko-izdavački centar SSOS.
44. Дучић 2008 II: Ј. Дучић, Градови и химере, Сабрана дела у седам књига, Београд: Штампар Макарије.
45. Дучић 2008 IV: Ј. Дучић, Моји сапутници: књижевна обличја, Београд: Штампар Макарије.
46. Дил 1991: Р. Dil, Simbolika u grčkoj mitologiji, Sremski Karlovci, Novi Sad: Izdavačka knjižarnica Zorana Stojanovića.
47. Еко 1995: У. Еко, Симбол, Београд: Народна књига – Алфа.

- 48.Еко 2004: У. Еко, *Kod*, Београд: Народна књига Алфа.
- 49.Елијаде 2003: М. Елијаде, *Свето и профано*, Сремски Карловци, Нови Сад: Издавачка књижевница Зорана Стојановића.
- 50.Елиот 1995: Т. С. Елиот, *Ка дефиницији културе*, Ниш: Просвета.
- 51.Елиот 2017: Т. S. Eliot, „Tradicija i individualni talenat“, у: Т. S. Eliot, *Tradicija i individualni talenat i drugi eseji*, Београд: *Službeni glasnik*, 9-21.
- 52.Елиот 2017: Т. S. Eliot, „Svrha poezije i svrha kritike“,у: Т. S. Eliot, *Tradicija i individualni talenat i drugi eseji*, Београд: *Službeni glasnik*, 50-89:
- 53.Елиот 2017: Т. S. Eliot, „Funkcija kritike“,у: Т. S. Eliot, *Tradicija i individualni talenat i drugi eseji*, Београд: *Službeni glasnik*, 90-104.
- 54.Елиот 2017: Т. S. Eliot, „Granice kritike“, у: Т. S. Eliot, *Tradicija i individualni talenat i drugi eseji*, Београд: *Službeni glasnik*,105-129.
- 55.Елиот 2017: Т. S. Eliot, „Dante“, у: Т. S. Eliot, *Tradicija i individualni talenat i drugi eseji*, Београд: *Službeni glasnik*, 201-267.
- 56.Епштајн 2003: М. Епштејн, *Есеј*, Београд: Народна књига – Алфа.
- 57.Жув 1975: Р. Ž. Žuv, „O poeziji; Nesvesno, duhovnost i katastrofa“, у: *Rađanje moderne književnosti – poezija*, Београд: *Nolit*, 422-427.
- 58.Јасперс 1973: К. Jaspers, *Filozofija egzistencije; Uvod u filozofiju*, Београд: *Prosveta*.
- 59.Јовановић 1993: А. Јовановић, *Песници и преци: мотиви језика, традиције и културе у послератној српској поезији*, Београд: СКЗ.
- 60.Јовановић 1994: А. Јовановић, „Борислав Радовић или доследност песничке стратегије“, у: Борислав Радовић, *Песме*, Београд: СКЗ, III-LXII.
- 61.Јовановић 1994: А. Јовановић, *Поезија српског неосимболизма*, Београд: „Филип Вишњић“.
- 62.Јовановић 1996: А. Јовановић, „Песник зрелог лета“, у: Иван В. Лалић, *песник. Краљево: Народна библиотека Краљево*, 97-112.
- 63.Јовановић 1997: А. Јовановић, „Иван В. Лалић или висока мера песничкеуметности“, у: Иван В. Лалић, *Време, ватре, вртови, Дела Ивана В. Лалића*, том 1, Београд: Завод за уџбенике и наставна средства, 9-63.
- 64.Кашанин 1975: М. Кашанин, *Српска књижевност у средњем веку*, Београд: Просвета.
- 65.Ковачевић 2015: М. Ковачевић, „Миљковићева ‘критика метафоре’ у огледалу теорија метафоре“, у: Бранко Миљковић – *ново читање*, Ниш: *Филозофски факултет*, 41-58.
- 66.Колш-Фоизнер 2005: S. Coelsch-Foisner, „The Mental Context of Poetry: From Philosophical Concepts of Self to a Model of Poetic Consciousness“, in: *Theory Into Poetry: New Approaches to the Lyric*, Amsterdam-New York: *Rodopi*.
- 67.Компањон 2001: А. Компањон, *Демон теорије*, Нови Сад: Светови.
- 68.Костић 1965: Л. Костић, *Огледи*, Београд: *Нолит*.
- 69.Крипке 1980: S. Kripke, *Naming and Necessity*, Oxford: *Basil Blackwell*.
- 70.Лакан 1986: Ž. Lacan, *Četiri temeljna pojma psihoanalize*, XI seminar, Zagreb: „*Naprijed*“.
- 71.Левинас 1998: Е. Левинас, *Међу нама: мислити-на-другог*. Сремски Карловци, Нови Сад: Издавачка књижевница Зорана Стојановића.
- 72.Лiotар 1980: F. Liotar, *Fenomenologija*, Београд: *Beogradski izdavačko-grafički zavod*.
- 73.Лотман 1976: J. M. Lotman, *Struktura umetničkog teksta*, Београд: *Nolit*.
- 74.Лукач 1973: G. Lukač, *Duša i oblici*, Београд: *Nolit*.
- 75.Маларме 1975: S. Mallarmé, „Križa stiha; O književnoj evoluciji“, у: *Rađanje moderne književnosti – poezija*, Београд: *Nolit*, 52-62.
- 76.Маларме 1985: S. Mallarmé, *Poezija*, Београд: *Nolit*.
- 77.Манојловић 1987: Т. Манојловић, *Основе и развој модерне поезије*, Београд: „Филип Вишњић“.
- 78.Матић 1956: Д. Матић, *Анина балска хаљина: есеји*, Београд: СКЗ.
- 79.Мелетински 1983: Е. Meletinski, *Poetika mita*, Београд: *Nolit*.
- 80.Микић 1996: Р. Микић, *Песма: текст и контекст*, Приштина: „Фригорије Божовић“.
- 81.Микић 2002: Р. Микић, *Орфејев двојник: о поезији и поетици Бранка Миљковића*, Београд: Народна књига-Алфа.
- 82.Микић 1998: „Један мит о поезији“, у: Иван В. Лалић, *Мелиса (предговор)* Београд: Библиотека „Јован Поповић“, 39-65.

83. Микић 2013: Р. Микић, „Владислав Петковић Дис и песнички модернизам“, у: Радивоје Микић, Песма и значење, Краљево: Народна библиотека „Стефан Првовенчани“, 11-34.
84. Микић 2014: Р. Микић, „Бранко Миљковић и српски симболизам“, у: Бранко Миљковић: моћ речи, Крагујевац: Народна библиотека „Вук Караџић“, 50-67.
85. Милошевић 1979: N Milošević, „Rolan Bart, između egzistencijalizma i formalizma, u: R. Bart, Književnost, mitologija, semiologija, Beograd: Nolit, IX-XXVII.
86. Мишић 1976: З. Мишић, Критика песничког искуства, Београд: СКЗ.
87. Настасијевић 1939: М. Настасијевић, „Неколико рефлексја из уметности“, у: Момчило Настасијевић, Есеји, Целокупна дела, Београд: Издање пријатеља, 15-30.
88. Настасијевић 1939: М. Настасијевић, „О нашој савременој поезији“, у: Момчило Настасијевић, Есеји, Целокупна дела, Београд: Издање пријатеља, 120-122.
89. Настасијевић 1939: М. Настасијевић, „За матерњу мелодију“, у: Момчило Настасијевић Есеји, Целокупна дела, Београд: Издање пријатеља, 38-46.
90. Николић 2014: Д. Николић, „Заплањски Орфеј“, у: Бранко Миљковић: моћ речи“, Крагујевац: Народна библиотека „Вук Караџић“, 15-17.
91. Николић 2014: Ч. Николић, „Смрт у песми ‘Гроб пријатеља’ Бранка Миљковића“, у: Бранко Миљковић: моћ речи, Крагујевац: Народна библиотека „Вук Караџић“, 136-144.
92. Ниче 1975: Ф. Ниће, „О ћитанју и писанју; О рјесницима“, у: Рађање модерне књижевности – поезија, Београд: Nolit, 69-73.
93. Новаковић 2007: Ј. Новаковић, „Француски аутори у Лалићевим есејима“, у: Постсимболистичка поетика Ивана В. Лалића, Београд: Институт за књижевност и уметност, Учитељски факултет, 319-344.
94. Новаковић 2017: Ј. Новаковић, „Радовићево читање Малармеових текстова“, у: О поезији и о поетици Борислава Радовића, Београд: Институт за књижевност и уметност, Библиотека града Београда, 141-157.
95. Нојман 1994: Е. Нојман, Историјско порекло свести, Београд: Просвета.
96. Павловић 1962: М. Павловић, Млеко искони, Београд: Просвета.
97. Павловић 1963: М. Павловић, 87 песама, Београд: Нолит.
98. Павловић 1972: М. Pavlović, Dnevnik rene, Beograd: Slovo ljubve.
99. Париповић 2012: С. Париповић, „Неосимболистичко експлицирање форме“, у: Годишњак Филозофског факултета у Новом Саду, књ. XXXVII, Нови Сад: Филозофски факултет, 75-84.
100. Паунд 1975: Е. Pound, „Jezik, ritam i rima; Azbuka čitanja“, u: Rađanje moderne književnosti – поезија, Beograd: Nolit, 276-285.
101. Перс 1975: S. Dž. Pers, „Misija pesnika; Odlomci o поезији“, u: Rađanje moderne književnosti – поезија, Beograd: Nolit, 416-421.
102. Петковић 2005: Н. Петковић, Огледи о српским песницима, Београд: Друштво за српски језик и књижевност Србије.
103. Петров 2008: А. Петров, Канон: српски песници ХХ века, Београд: Службени гласник.
104. Петровић 1964: R. Petrović, Poesija, Beograd : Prosveta ; Zagreb : Naprijed ; Sarajevo : Svjetlost.
105. Петровић 1974: Р. Петровић, Есеји и чланци, Београд: Нолит.
106. Петровић 1975: R. Petrović, „Opšti podaci i život pesnika; Probudena svest“, u: Rađanje moderne književnosti – поезија, Beograd: Nolit, 216-222.
107. Петровић 2003: П. Петровић, „О једној ‘песничкој синтези’ Борислава Радовића“, у: Борислав Радовић, песник, Краљево: Народна библиотека „Стефан Првовенчани“, 73-81.
108. Пијановић 2017: П. Пијановић, „Poeta minor и Poeta doctus“, у: О поезији и о поетици Борислава Радовића, Београд: Институт за књижевност и уметност, Библиотека града Београда, 175-188.
109. Платон 1957: Platon, Država, Beograd: Kultura.
110. Платон 1976: Platon, Odbrana Sokratova; Kriton; Fedon, Beograd: BIGZ.
111. Попа 1975: V. Popa, „Tajna pesme; Pesnikova mutavost; Izvor žive reči; Čuvar izvora; Pesnikovo mesto; Pesnikovi darovi; Od zlata jabuka“, u: Rađanje moderne književnosti – поезија, Beograd: Nolit, 499-507.
112. Попа 2008: В. Попа, „Записи о сликама и сликарима“, „Сликарева реч“, у: Васко Попа, Песме, Београд: Драганић.
113. Поповић 2001: Б. Поповић, „О књижевности“, у: Богдан Поповић, Књижевна теорија и естетика, Сабрана дела Богдана Поповића, књ. IV, Београд: Завод за уџбенике и наставна средства, 1-20.

114. Поповић 2001: Б. Поповић, „О васпитању укуса“, у: Богдан Поповић, Књижевна теорија и естетика, Сабрана дела Богдана Поповића, књ. IV, Београд: Завод за уџбенике и наставна средства, 21-48.
115. Поповић 2001: Б. Поповић, „Теорија ‘реда-по-ред’“, у: Богдан Поповић, Књижевна теорија и естетика, Сабрана дела Богдана Поповића, књ. IV, Београд: Завод за уџбенике и наставна средства, 50-76.
116. Поповић 2001: Б. Поповић, „За естетику“, у: Богдан Поповић, Књижевна теорија и естетика, Сабрана дела Богдана Поповића, књ. IV, Београд: Завод за уџбенике и наставна средства, 127-129.
117. Поповић А 2003: „Критичко-есејистички рад Ивана В. Лалића“, у: Споменица Ивана В. Лалића, Београд: САНУ, 31-41.
118. Поповић А. 2012: Б. А. Поповић, „Комуникацијски посредник: критике и есеји Ивана В. Лалића“, у: Богдан А. Поповић, И песници и критичари, Београд: Београдска књига, 139-152.
119. Поповић А. 2012: Б. А. Поповић, „Размрдати камене облике: есејизирање Борислава Радовића“, у: Богдан А. Поповић, И песници и критичари, Београд: Београдска књига, 153-163.
120. Пикон 1965: G. Pikon, Uvod u jednu estetiku književnosti; Pisac i njegova senka, Beograd: Kultura.
121. Пуле 1974: Ž. Pule, „О људском времену“, у: Žorž Pule, Čovek, vreme, književnost, Beograd: Nolit, 35-72.
122. Пуле 1974: Ž. Pule, „Bodler“, у: Čovek, vreme, književnost, Beograd: Nolit, 303-320.
123. Пуле 1974: Ž. Pule, „Malarne“, у: Čovek, vreme, književnost, Beograd: Nolit, 321-350.
124. Пуле 1974: Ž. Pule, „Валери“, у: Čovek, vreme, književnost, Beograd: Nolit 411-421.
125. Пуле 1974: Ž. Pule, „Сен-Џон Перс“, у: Čovek, vreme, književnost, Beograd: Nolit 466-486.
126. Пуле 1995: Ж. Пуле, Критичка свест, Сремски Карловци, Нови Сад: Издавачка књижарница Зорана Стојановића.
127. Радојчић 2011: С. Радојчић, „Миљковић и филозофија – у трагању за филозофским подтекстом“, у: Бранко Миљковић, песник ватре, Београд: Чигоја штампа, 121-128.
128. Радојчић 2015: С. Радојчић, „Филозофски подтекст у есејистици и критици Бранка Миљковића“, у: Бранко Миљковић – ново читање, Ниш: Филозофски факултет, 15-25.
129. Радојчић 2017: С. Радојчић, „Песништво и моћ: читање Радовићевог есеја о Вергилију“, у: О поезији и о поетици Борислава Радовића, Београд: Институт за књижевност и уметност, Библиотека града Београда, 159-174.
130. Радојчић 2002: С. Радојчић, „Јован Христић, песник“, у: Ј. Христић, Сабране песме, Београд: Рад, 97-103.
131. Радојчић 2017: С. Радојчић, „Песништво и моћ – читање Радовићевог есеја о Вергилију“, у: О поезији и о поетици Борислава Радовића, Београд: Институт за књижевност и уметност, Библиотека града Београда, 159-173.
132. Раичевић 2005: Г. Раичевић, Есеји Милоша Црњанског, Нови Сад, Сремски Карловци: Издавачка књижарница Зорана Стојановића.
133. Раичковић 2015: Стеван Раичковић, Десет векова српске књижевности, прир. Мирослав Максимовић, Нови Сад: Издавачки центар Матице српске.
134. Рејмон 1958: М. Rejmon, Od Bodlera do nadrealizma, Sarajevo: Izdavačko preduzeće „Veselin Masleša“.
135. Рембо 1975: А. Rembo, „Pismo Žoržu Izambaru; Pismo Polu Demeniju“, у: Rađanje moderne književnosti – poezija, Beograd: Nolit, 41-45.
136. Риготи 2010: F. Rigoti, Filozofija malih stvari, Beograd: Geopoetika.
137. Рикер 1993: P. Riker, Vreme i priča, tom I, Sremski Karlovc, Novi Sad: Izdavačka knjižarnica Zorana Stojanovića.
138. Рикер 2010: P. Riker, O tumačenju, Beograd: Službeni glasnik.
139. Рилке 1968: P. M. Rilke, Лирика, Београд: Просвета.
140. Рилке 1975: R. M. Rilke, „О песнику; Praiskonski zvuk“, у: Rađanje moderne književnosti – poezija, Beograd: Nolit, 232-238.
141. Рилке 1985: R. M. Rilke, Pisma mladom pesniku, Beograd: Grafos.
142. РКТ: Речник књижевних термина, Београд: Нолит, 1985.
143. Секулић 1967: И. Секулић, Есеји I, Загреб: Напријед, Београд: Просвета, Сарајево: Свјетлост.
144. Секулић 1967: И. Секулић, Есеји II, Загреб: Напријед, Београд: Просвета, Сарајево: Свјетлост.
145. Симовић 1995: Љ. Симовић, „У поезији може да има онолико политике колико у политици има трагедије, односно Поезија сања језик као биће“, у: Александар Јовановић, Порекло песме, Ниш: Просвета, 87-113.
146. Сиоран 1991: Е. М. Зли демијург. Нови Сад: Матица српска.

147. Сипервјел 1975: Ž. Sipervjel, „Pomišljajući na jednu pesničku umetnost“, u: Rađanje moderne književnosti – poezija, Beograd: Nolit, 355-357.
148. Стојановић Пантовић 2017: Б. Стојановић Пантовић, Естетички и поетички допринос савременом развоју песме у прози у књижевном делу Борислава Радовића, у: О поезији и поетици Борислава Радовића, Београд: Институт за књижевност и уметност, Библиотека града Београда, 121-138.
149. Тодоров 1982: Tz. Todorov, Symbolism and Interpretation. New York: Cornell Univerity Press.
150. Тејлор 2008: Č. Tejlor, Izvori sopstva: stvaranje modernog identiteta, Novi Sad: Akademska knjiga.
151. Трифуновић 1990: Ђ. Трифуновић, Азбучник српских средњовековних књижевних појмова, Београд: Нолит.
152. Ујевић 1975: Т. Ujević, „Oroz pred Endimionom; Sumrak poezije; Izvori, bit i kraj poezije“, u: Rađanje moderne književnosti – poezija, Beograd: Nolit, 313-323.
153. Успенски 1979: В. Uspenski, Filozofija kompozicije; Semiotika ikone, Beograd: Nolit.
154. Фрај 2000: N. Frye, Anatomija kritike, Zafreb: Golden marketing.
155. Фрај 1999: Н. Фрај, Песничка митологија, Београд: Књижевна реч.
156. Фуко 1975: М. Фуко, „Шта је аутор“, <https://www.scribd.com/document/125777613/Foucault-Sta-Je-Autor>, 05.12.2019. Фуко 2014: М. Fuko, Tehnologije sopstva: spisi o poznoj antici i ranom hrišćanstvu, Loznica: Kardos.
157. Хајдегер 1982: М. Hajdeger, Mišljenje i pevanje, Beograd: Nolit.
158. Хајдегер 1996: М. Хајдегер, Извор уметничког дела, Врбас: Слово.
159. Хал 1915: А. Eaglefield Hull, Modern harmony, London: Augener.
160. Хамовић 2007: Д. Хамовић, „Иван В. Лалић и Јован Христић у поетичкој паралели“, у: Постсимболистичка поетика Ивана В. Лалића, Београд: Институт за књижевност и уметност, Учитељски факултет, 367-382.
161. Хамовић 2017: Д. Хамовић, „Поетика наслеђа у поезији и есејистици Борислава Радовића“, у: О поезији и о поетици Борислава Радовића, Београд: Институт за књижевност и уметност, Библиотека града Београда, 89-106.
162. Хамваш 2011: Б. Хамваш, Естетика, Београд: Драслар партнер
163. Хегел 1 1975: G. V. Hegel, Estetika I, Beograd: Beogradski izdavačko-grafički zavod.
164. Хегел 2 1986: G. V. Hegel, Estetika III, Beograd: Beogradski izdavačko-grafički zavod.
165. Хјум 1991: Д. Хјум, О мерику укуса, Сремски Карловци, Нови Сад: Издавачка књижарница Зорана Стојановића.
166. Хусерл 1997: Е. Husserl, Thing and Space, Collected works, vol VII, Springer Science+Business Media Dordrecht: Kluwer Academic Publishers.
167. Шеатовић Димитријевић 2004: С. Шеатовић Димитријевић, Традиција и иновација: интертекстуалност у песништву Ивана В. Лалића, Београд: „Филип Вишњић“.

IX БИБЛИОГРАФИЈА КАНДИДАТА

1. Оља Василева, „Подељено 'ја' у роману Дервиш и смрт Меше Селимовића“. Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, год. VIII, Београд: Филолошки факултет (за школску 2012/2013. годину), стр. 225-236. (УДК 821.163.41.09 Селимовић, М. / ISSN 1820-5305).
2. Оља Василева, „Тема двојника у роману Дневник о Чарнојевићу Милоша Црњанског“. Наш траг, часопис за књижевност, уметност и културу, бр. 3-4, Велика Плана: „Траг“ (2013), стр. 13-25. (ISSN 0354-574X)
3. Оља Василева, „Мотиви власти и владања у историјским драмама и трагедијама Јована Стерије Поповића и Виљема Шекспира“. Театрон, бр. 168/169, Београд: Музеј позоришне уметности, (2014), стр. 115-128. (YU ISBN 0351-7500)
4. Оља Василева, „Љубомир Симовић као тумач савремене српске поезије“. Наш траг, часопис за књижевност, уметност и културу, бр. 1-2, Велика Плана: „Траг“ (2014), стр. 136-159. (ISSN 0354 -575X)
5. Оља Василева, „Поезија Бранка Миљковића као поезија 'средњишта' (анализа песме Море пре него усним)“. Повеља, часопис за књижевност, уметност и културу, Краљево: Народна библиотека „Стефан Првовенчани“ (2014), стр. 111-122. (ISSN 0352-7751. УДК 82)

6. Оља Василева, „Путовање у Грчку Љубомира Симовића између велике симетрије и нулте тачке“. Кораци, часопис за књижевност, уметност и културу, св. 7-9, Крагујевац: Народна библиотека „Вук Караџић“, (2015), стр. 75-95. (УДК 82 (05). YU ISSN 0454-3556)
7. Оља Василева, „Поезија нити, грехова и љубави“ (Јекатерина Пољанска, Стихи/Песме), Летопис Матице српске, књ. 495, св. 4, Нови Сад: Матица српска, (2015), стр. 562-566. (ISSN 0025-5939).
8. Оља Василева, „Почетак као живот пре живота“ (Драган Лакићевић, Снежна икона: изабране и нове песме), Летопис Матице српске, књ. 496, св. 1-2, (2015), стр. 169-173. (ISSN 0025-5939)
9. Оља Василева, „На трагу раздрумља приче (читање херменеутема у роману Паликућа и Тереза милости пуна)“. Интерпретације у Ђелијама, [зборник радова са научног скупа о прози Радована Белог Марковића], Лајковац: Градска библиотека Лајковац, (2015), стр. 197-238. (ISBN 978-86-89029-05-5)
10. Оља Василева, „Врементост вредности“ (Ђорђе Ђулафић, Обриси). Српски књижевни лист, бр. 12/117, (2015), стр. 10.
11. Оља Василева, „Однос фактографије и уметничке истине у причи Летовање на југу Иве Андрића“. Свеске, часопис за књижевност, уметност и културу, год. 26, бр. 118 (2015), стр. 73-83. (УДК 821.163.41.09-32 Андрић, И. / YU ISSN 1451-9976)
12. Оља Василева, „Прича, то савршено тело (над)стварности – Јелена, жена које нема Иве Андрића и Балкон Антуна Густава Матоша“. Савремена проучавања језика и књижевности, год. VII, књ. 2, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет (2016), стр. 107-117. (УДК 821.163.41-32.09 Andrić I. 821.163.42-32.09 Matoš, A. G. / ISBN 978-86-85991-87-5)
13. Оља Василева, „О проблему језичког ахасверства“ (зборник Идентитет српског језика и културе). Српски књижевни лист, бр. 14/119, (2016), стр. 10.
14. Оља Василева „Последњи позиви у невидимо: о симболизму циклуса Зимски храм, Страст за непорочним и Збир свих предела збирке Чисто доба Петра Пајића“. Поезија Петра Пајића [Десанкини мајски разговори, зборник радова], (2016), стр. 65-90. (УДК 821.163.41.09-1 Пајић, П. / ISBN 978-86-82377-49-8 (ЗДМ))
15. Оља Василева, „Одједи Теодосијевог песништва у збирци Четири канона Ивана В. Лалића“. Међународни састанак слависта у Вукове дане, 45/2, Београд: Међународни славистички центар (2016), стр. 223-233. (УДК 821.163.41.09-1 / ISSN 0351-9066 / ISBN 978-86-6153-316-7)
16. Оља Василева, „Уметнички траг критич(ар)ске постојаности“ (Поетика и интерпретација: зборник у част Радивоја Микића). Зборник Матице српске за књижевност и језик, књ. 64, св. 2 (2016), стр. 573-578. (UDC 821.163.41.09 Mikić, R. / ISSN 0543-1220)
17. Оља Василева, „Између 'грознице знакова' и њиховог читања (ка поетици (не)видљивог у Мелиси и Десет сонета нерођеној кћери Ивана В. Лалића)“. Зборник Матице српске за књижевност и језик, књ. 64, св. 3 (2016), стр. 743-763. (UDC 821.163.41-14.09 Lalić I. V. / ISSN 0543-1220)
18. Оља Василева, „Созерцанија Попине спомен-уметности. О циклусу Ходочашћа збирке Усправна земља Васка Попе“ [Темат: Српске цркве и манастири у књижевности]. Летопис Матице српске, год 192, књ 497, св. 1-2, (2016), стр. 66-84. (ISSN 0025-5939)
19. Оља Василева, „Технике (сликарске) диспозиције у роману Путникова циглана Радована Белог Марковића“. Анатомија романа Путникова циглана [зборник радова са научног скупа о прози Радована Белог Марковића], Лајковац-Београд: Градска библиотека Лајковац, Српска књижевна задруга (2016), стр. 145-175. (УДК 821.163.41.09-31 Бели Марковић Р.(082) ISBN 978-86-86991-17-1 (ГБЛ) ISBN 978-86-379-1324-5 (СКЗ))
20. Оља Василева, „Интернационални мотив сукоба рођака услед непрепознавања. Јужнословенски еписки контекст. Знакови и аналогije“. Slovanskí literární svět: kontexty a konfrontace II: Literární žánry ve slovanských literaturách, Brno: Masarykova univerzita (2017), стр. 237-245. (ISBN 13 (15) 978-80-210-8388-2. / E-book 978-80-210-8505-3)

21. Оља Василева, „Есеји Борислава Радовића о поезији и песницима“. Међународни састанак слависта у Вукове дане, 46/2. Београд: Међународни славистички центар (2017), стр. 263-272. (УДК 821.163.41.09 Радовић, Борислав / ISSN 0351-9066 / ISBN 978-86-6153-470-6)
22. Оља Василева, „Одбрана, обмана и самонасиље у роману У срцу земље Џ. М. Куџија“. Летопис Матице српске, год 193, књ. 499, св. 4 (2017), стр. 440-458. (ISSN 0025-5939)
23. Оља Василева, „Ко је неко: један поглед на феномен обраћања у збирци Други неко Живорада Недељковића“. Живорад Недељковић, песник (зборник), ур. Драган Хамовић, Краљево: Народна библиотека „Стефан Првовенчани“, (2017), стр. 228-247. (УДК 821.163.41.09-1 Недељковић, Ж. / ISBN 978-86-80522-19-7)
24. Оља Василева, „Приповедне черте романа Плава капија Радована Белог Марковића“. Приповедни вез Радована Белог Марковића [зборник радова са округлог стола поводом награде Златна књига Библиотеке Матице српске], Нови Сад: Библиотека Матице српске (2017), стр. 118-129. (УДК 821.163.41:929 Вели Марковић, Р.(082). / ISBN 978-86-80061-55-9)
25. Оља Василева, „Песник детету, дете песнику: Преконтурисање топоса поезије за децу у поезији Моша Одаловића“. Мошо Одаловић, песник (зборник), ур. Драган Хамовић, Краљево: Народна библиотека „Стефан Првовенчани“ (2018), стр. 119-135. (УДК 821.163.41.09-93-1. / ISBN 978-86-80522-36-4)
26. Оља Василева, „Из баштине модерне искони“ (предавање из Задужбине Илије М. Коларца 24.04.2018.), Кораци, Крагујевац: Народна библиотека „Вук Караџић“ (2018), стр. 177-180. (УДК 82 (05))
27. Оља Василева, „Мотив тврде земље у приповеткама ‘Пут Алије Ђерзелеза’ и ‘Мустафа Маџар’ Иве Андрића“. Дело Иве Андрића (научни скупови Одељења језика и књижевности Српске академије наука и уметности), ур. академик Миро Вуксановић, Београд: САНУ, 2018, 545-558. (УДК 811.163.41.09 Андрић, И.(082) / ISBN 978-86-7025-773-3)
28. Оља Василева, „Машалах, машалах! Не буди му урока!“, Књига резимеа са XIII скупа Српски језик, књижевност, уметност, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет (2018), стр. 66.
29. Оља Василева, „Павловић, Христић, Симовић: старогрчки бренд у савременој српској поезији“, Брендрави у књижевности, језику и уметности (XIII међународни научни скуп Српски језик, књижевност, уметност), Филолошко-уметнички факултет: Крагујевац, (2018) стр. 233-246. (УДК 255.2 / 821.163.41 - 1.09, ISBN 978-86-80796-29-1)
30. Оља С. Василева, „‘Машалах, машалах, не буди му урока!’ или Прича о везировом слону Иве Андрића“, Бебе, зборник радова са XIII међународног научног скупа Српски језик, књижевност, уметност, књ. II, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2019, стр. 347-356. (УДК 821.163.41-32.09 Andrić I. ISBN 978-86-80796-42-0)
31. Оља С. Василева, „Сенка и(ли) ништа: Фигурације лајтмотива сенке у роману Преживети до сутра Гроздане Олујић“, Узданица, год. XVI, бр. 1, Јагодина: Факултет педагошких наука Универзитета у Крагујевцу, 2019, стр. 93-103. (УДК 821.163.41.09-31 Олујић Г. ISSN 1451-673X;
32. Оља Василева, „Трагом зачовечења. Парови јунака у раној прози Миодрага Булатовића“, Савремена српска проза, зборник бр. 31, ур. Верољуб Вукашиновић, Трстеник: Народна библиотека „Јефимија“, 2019, стр. 129-147. (УДК 821.163.41.09 Булатовић М; ISBN 978-86-83191-78-9.
33. Оља С. Василева, „Реквијем: сви гласови (пре) смрти“, Гробља: књижевно-културна материјализација смрти, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2019, стр. 501-514. (УДК 821.163.41-14.09; ISBN 978-86-80796-49-9)
34. Оља С, Василева, „Покрет, преображај и претапање у поезији Бранислава Петровића“, Липар, год. XX бр. 69, 2019, Крагујевац стр. 65-75 (УДК 821.163.41-14.09 Петровић Б. ISSN 1450-8338).
35. Оља С. Василева, „Мала историја запаучених (Вук и звоно Миодрага Булатовића), програм и књига резимеа са XIV међународног научног скупа Српски језик, књижевност, уметност, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2019, стр. 126.

36. Оља С. Василева, „Како појести вишак живота: случај господина Голуже“, Научни округли сто Брендрави јела и пића Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2019, стр. 217.
37. Оља С. Василева, „Чудо заданог света“, Липар, (Срећа (2015), зборник радова, ур. Драган Бошковић), год. XX, бр. 70, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2019, стр. 219-225 (УДК 82.09:17.023.34(049.32)(082))
38. Оља С. Василева, „Како слика да проговори: песме-колажи у поезији Моша Одаловића“, *Детињство*, год. XLVI, бр. 2; Темат: Књижевност за децу у постјугословенском контексту – континуитети и дисконтинуитети (2), Нови Сад: Међународни центар књижевности за децу (Змајеве дечје игре), 2020, стр. 17-26 (UDC 821.163.41-93-14.09 Одаловић, М.)
39. Оља С. Василева, „Мала историја запаучених (*Вук и звоно* Миодрага Булатовића)“, XIV међународни научни скуп *Српски језик, књижевност, уметност*, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2020, у штампи.
40. Оља С. Василева, „Како појести вишак живота: случај господина Голуже“, Научни округли сто Брендрави јела и пића Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, у оквиру XIV међународног научног скупа *Српски језик, књижевност, уметност*, 2020, у штампи.

X ПРЕДЛОГ

Комисија предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да прихвати позитивну оцену докторске дисертације „Есеји песника српског неосимболизма“ мастера Оље Василеве и да кандидата позове на усмену одбрану пред овом Комисијом.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ:

- 1.
- 2.
- 3.